

Vi havde fra Kristeligt Folkepartis side gerne set, at Danmark havde ligget på niveau med vore nordiske lande i den her sammenhæng.

Nu er vi imidlertid i en lidt anden situation, end vi var for bare nogle få dage siden i forhold til, hvad forventningen var med hensyn til, at Danmark skulle modtage flygtninge fra Kosovo. Nu må vi afvente en egentlig anmodning fra UNHCR. Det giver os så til gengæld bedre tid til at behandle det foreliggende lovforslag og se på detaljerne i det, inden det når frem til en endelig tredje behandling.

Vi er tilfredse med, at invitationsordningen i særlig grad lægger vægt på at prioritere, at ældre, syge og familier med børn kan få midlertidig beskyttelse her i Danmark. Vi synes, det er rigtigt at prioritere netop disse grupper.

Der har været nogen debat i dag omkring midlertidigheden i loven. Det er klart, at man kan sætte spørgsmålstejn ved det, når man også tænker på, hvordan det gik en stor del af de bosniere, der kom hertil og fik midlertidig opholdstilladelse. Det er ikke det afgørende punkt for os, at det kun er midlertidigt. Bliver det ikke muligt for disse flygtninge at vende tilbage, jamen så er det klart, så må de have permanent opholdstilladelse også i Danmark, som andre flygtninge har fået det.

Derfor er det selvfølgelig også ret afgørende, hvordan vi rent faktisk behandler de kosovo-albanere, der kommer hertil. Her vil jeg godt i lighed med andre ordførere pege på lovforslagets § 10 og § 11, især omkring undervisnings- og aktiveringstilbud, hvor det er Kristeligt Folkepartis helt klare opfattelse, at indenrigsministeren ikke bare skal kunne fastsætte nærmere regler for, hvilken undervisning og hvilke aktiveringstilbud der skal kunne gives, men at indenrigsministeren skal gøre det, så vi helt klart ved, hvor vi er henne, for så vidt angår de spørgsmål.

Jeg vil også godt sige, at jeg synes, det er en diskussion værd i det videre udvalgsarbejde, om vi alligevel ikke skal sætte en nedre grænse for midlertidigheden, havde jeg nær sagt, i forhold til, hvornår disse flygtninge i virkeligheden skal overgå til det almindelige introduktionsprogram, som vi kender fra de flygtninge, der søger om asyl og får opholdstilladelse her i Danmark.

Jeg synes, de norske erfaringer helt klart peger i retning af, at 2 år er for lang tid, inden man får lidt mere fast grund under fødderne, og derfor kunne vi godt forestille os, at man

måske sagde, at man efter 6 måneder går over til at træde ind i integrationsprogrammet som sådan.

Der er altså nogle spørgsmål, som vi synes skal belyses nærmere under udvalgsbehandlingen, for at vi simpelt hen undgår at komme i den situation, som vi desværre kom i med bosnierloven, at mennesker, flygtninge, kosovo-albanere, menneskeligt set går bankerot, fordi de ikke må foretage sig nok, når de er kommet her til landet.

Den situation vil vi for alt i verden undgå, og det vil være det, som vi fra Kristeligt Folkepartis side vil fokusere på under udvalgsarbejdet, hvor vi faktisk efter at have fået nærlæst forslaget og også har set de bemærkninger, der er kommet fra forskellige høringsorganisationer, er glade for, at vi nu får mere tid til at behandle det, end vi i første omgang havde forventet.

Indenrigsministeren (Thorikild Simonsen):

Jeg vil gerne sige en stor tak til de ordførere, der havde forståelse for, at det her lovforslag ville være nyttigt at få vedtaget. Og så vil jeg straks, inden jeg kommer til de enkelte bemærkninger, sige, at det her tal, 1.500, i og for sig er fremkommet ad to veje. Dels havde Røde Kors sagt, at hvis der skulle ske sådan noget, så var de parat til her og nu at skaffe plads til 1.200-1.400. Det var den ene indgangsvinkel.

Den anden indgangsvinkel var den tyske indenrigsministers opringning til mig påskelørdag, hvor han spurgte, om jeg ville være med til at arbejde for en fordeling i hele Europa. Det ville jeg selvfølgelig meget gerne, hvis det var det, der var muligheden. Der sagde han: Vi kan i Tyskland tage 10.000, og så tog jeg så vores procentdel, det ville være 700, og så satte jeg det lidt højere. Sådan er det opstået. Jeg vidste, vi kunne tage en 1.000-1.200.

Men der er jo ingen lande endnu, der har taget noget i den størrelse. Det synes jeg også generelt skal siges. Man fremhæver Norges pæne vilje – og det er da godt, at Norge er begyndt at tage flere flygtninge i forhold til andre nordiske lande – men den måde, de tog de første derop på, var i hvert fald mildest talt meget uheldig. Det var for det første de forkerte og efter tilfældighedens princip, og man skilte forældre fra hinanden. Det har Norge så fået en meddelelse om fra UNHCR, at de ikke må blive ved med, og det har de så lovet at standse. Derfor er der vist op til 1.000, der kommer til Norge efter det første princip.